

Sygn. akt III U 384/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2021r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Piotr Witkowski
------------------------	-------------------------------

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 29 kwietnia 2021r. w S.

sprawy **Z. Z.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o świadczenie uzupełniające

w związku z odwołaniem Z. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 19 marca 2020 r. znak (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19.03.2020r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. odmówił Z. Z. prawa do świadczenia uzupełniającego.

Wskazał, że zgodnie z art. 1 ust. 3, art. 2 i art. 4 ust. 3 ustawy o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji, świadczenie uzupełniające przysługuje osobie, która spełnia łącznie następujące warunki:

1) zamieszkuje na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i :

- ma obywatelstwo polskie lub

- posiada prawo pobytu lub prawo stałego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeśli jest obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, lub

- jest cudzoziemcem legalnie przebywającym na terenie Rzeczypospolitej Polskiej,

2) ukończyła 18 lat,

3) jest niezdolna do samodzielnej egzystencji,

4) nie jest uprawniona do świadczeń pieniężnych finansowanych ze środków publicznych lub jest uprawniona do takich świadczeń o charakterze innym niż jednorazowe, jeśli łączna kwota tych świadczeń wraz z kwotą wypłacaną

przez zagraniczną instytucję właściwą do spraw emerytalno-rentowych, z wyłączeniem renty rodzinnej, przyznanej w okolicznościach, o których mowa w art. 68 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zasiłku pielęgnacyjnego oraz dodatków i świadczeń wypłacanych wraz z tymi świadczeniami na podstawie odrębnych przepisów, przed dokonaniem odliczeń, potrąceń i zmniejszeń, nie przekracza kwoty 1.700zł miesięcznie.

Świadczenie uzupełniające nie przysługuje osobie, która jest tymczasowo aresztowana lub odbywa karę pozbawienia wolności. Nie dotyczy to osoby, która odbywa karę pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego.

Natomiast Zakład odmówił Z. Z. prawa do świadczenia uzupełniającego, ponieważ komisja lekarska Zakładu orzeczeniem z dnia 16.03.2020r. orzekła, że nie jest ona niezdolna do samodzielnej egzystencji.

W odwołaniu od tej decyzji Z. Z. domagała się jej zmiany, ustalenia, że jest niezdolna do samodzielnej egzystencji i następnie przyznania jej

z tego tytułu świadczenia uzupełniającego. Domagała się również przeprowadzenia badania przez lekarzy biegłych sądowych bezpośrednio w jej miejscu zamieszkania

z uwagi na niemożliwość dojazdu do innej miejscowości, gdyż jest osobą leżącą, niezdolną do samodzielnego poruszania się i niezdolną do samodzielnego chodzenia. Wskazała, że jest osobą z orzeczoną znacznym stopniem niepełnosprawności do dnia 31.10.2020r. na podstawie Orzeczenia Powiatowego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w E. nr (...)z dnia 18.10.2018r. W orzeczeniu tym ustalono, że wymaga stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji, że wymaga korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej, organizacje pozarządowe oraz inne placówki oraz, że wymaga zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne, ułatwiające funkcjonowanie. Faktycznie bowiem nie może się poruszać i chodzić samodzielnie, a może to robić jedynie przy pomocy innej osoby lub przy zastosowaniu chodzika. Niemalże przez cały dzień leży i to jedynie na jednym prawym boku, ponieważ jest po operacji baj pasów, polegającej na wszczepieniu tętnicy piersiowej wewnętrznej lewej do gałęzi przedniej zastępującej lewą tętnicę wieńcową. Od listopada 2019r. nie wychodzi z domu, gdyż nie jest w stanie poruszać się po schodach.

Po wejściu w życie ustawy z dnia 31.07.2019r. o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji, złożyła wniosek o przyznanie jej świadczenia uzupełniającego, gdyż jej stan zdrowia nie pozwala na samodzielną egzystencję, wymaga długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w wykonywaniu niemalże wszystkich czynności życiowych. W sprzeciwie złożonym do ZUS od orzeczenia lekarza orzecznika Zakład wносиła o przeprowadzenie bezpośredniego badania u niej w miejscu zamieszkania, tak aby można było ocenić jej aktualny stan zdrowia i ustalić czy istnieje stan niezdolności do samodzielnej egzystencji. Zarówno lekarz orzecznik ZUS jak i komisja lekarska ZUS uznali, że nie jest niezdolna do samodzielnej egzystencji i nie uzasadnili swoich decyzji. Nie wiadomo zatem, dlaczego ustalono, że nie potrzebuje długotrwałej opieki i pomocy osoby trzeciej

do normalnego funkcjonowania i wykonywania podstawowych czynności życiowych kiedy w rzeczywistości bez takiej pomocy nie jest w stanie normalnie żyć.

Dodatkowo wskazała, iż utrzymuje się z emerytury, która nie wystarcza na zaspokojenie wszystkich potrzeb tym bardziej, że musi korzystać z pampersów, musi przyjmować duże dawki leków związanych z jej schorzeniami i gdyby nie opieka rodziny nie mogłaby w ogóle egzystować. Dlatego wniosła o ustalenie, że jest niezdolna do samodzielnej egzystencji.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniosł o jego oddalenie. Podtrzymał podstawy skarżonej decyzji i dodatkowo wskazał, iż na skutek złożonego w dniu 18.10.2019r. wniosku o świadczenie uzupełniające dla osób niezdolnych

do samodzielnej egzystencji, lekarz orzecznik w dniu 18.02.2020r. wydał orzeczenie, iż wnioskodawczyni nie jest niezdolna do samodzielnej egzystencji. Wobec złożenia sprzeciwu sprawa została przekazana do rozpatrzenia komisji

lekarskiej, która orzeczeniem z dnia 16.03.2020r. też ustaliła, iż Z. Z. nie jest niezdolna do samodzielnej egzystencji. Natomiast w myśl §4 ust. 2 rozporządzenia Ministra Polityki Społecznej z dnia 14.12.2004r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy (Dz. U. 2004r., nr 273, poz. 2711) lekarz orzecznik może wydać orzeczenie również bez bezpośredniego badania stanu zdrowia osoby, w stosunku do której ma być ono wydane, jeżeli dokumentacja dołączona do wniosku jest wystarczająca do wydania orzeczenia.

Według § 10 ust. 1 pkt 1-3 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11.10.2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011r., nr 237, poz. 1412) - zainteresowany zgłaszający wniosek o emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy powinien dołączyć do wniosku dokumenty stwierdzające: 1) datę urodzenia; 2) okresy uzasadniające prawo do świadczeń i ich wysokość; 3) stan zdrowia, a także wywiad zawodowy sporządzony przez płatnika składek, jeżeli ubezpieczony pozostaje w zatrudnieniu - w przypadku gdy prawo do świadczenia jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy.

Zgodnie zaś z art. 14 ust. 3 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020r., poz. 53) - orzeczenie lekarza orzecznika, od którego nie wniesiono sprzeciwu lub co do którego nie zgłoszono zarzutu wadliwości, albo orzeczenie komisji lekarskiej, stanowi dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń przewidzianych w ustawie, do których prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Sąd Okręgowy w Suwałkach ustalił i zważył, co następuje:

Odwołania za uzasadnionego nie można uznać było.

Z. Z. nie jest bowiem niezdolna do samodzielnej egzystencji. Tak bowiem ostatecznie uznać należało w obliczu opinii biegłych lekarzy sądowych opiniujących w sprawie. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych z zakresu schorzeń, na które cierpi odwołująca się, którzy z uwagi na stan epidemiczny opinie wydali na podstawie analizy dokumentacji medycznej zgromadzonej w sprawie.

Pierwszą korzystną dla odwołującej opinię sporządzili biegli lekarze sądowi z zakresu rehabilitacji medycznej – A. P., chorób wewnętrznych – dr n. med. Z. H. i kardiologii – J. H., którzy rozpoznali u odwołującej się: chorobę zwyrodnieniową stawów biodrowych, chorobę wieńcową, nadciśnienie tętnicze, stan po zawale mięśnia sercowego i przebytej operacji CABG, niedoczynność tarczycy, otyłość, cukrzycę t. II insulinozależną oraz żylaki kończyn dolnych. Zaopiniowali, iż rozpoznane schorzenia czynią odwołującą się niezdolną do samodzielnej egzystencji od 07.11.2019r. do 30.06.2021r. Wskazali, iż opinie lekarza orzecznika jak i komisji lekarskiej ZUS były wydawane na podstawie dokumentacji medycznej, natomiast lekarze wydający zaświadczenia lekarskie oraz lekarz POZ opisywali zasadnicze trudności w wykonywaniu przez nią zwykłych codziennych czynności spowodowane patologią narządu ruchu oraz niewydolnością krążenia.

W dniu 18.10.2018r. decyzją Powiatowego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności odwołująca się została zaliczona do osób o znacznym stopniu niepełnosprawności do 31.10.2020r. Podstawą orzeczenia były symbole schorzeń 05-R, 07-S oraz 11-1 co świadczy o znacznym zaawansowaniu chorób z kilku układów. Orzeczenie miało charakter okresowy, ale z wiekiem rozpoznane schorzenia ulegają progresji w procesie naturalnego starzenia się organizmu.

W wyniku zastrzeżeń organu rentowego do tej opinii, Sąd dopuścił dowód z następnych opinii biegłych lekarzy sądowych. Drugą opinię wydał biegły z zakresu rehabilitacji – M. K., który na podstawie dokumentacji medycznej rozpoznał u odwołującej się: chorobę zwyrodnieniową obu stawów biodrowych zwłaszcza prawego, chorobę zwyrodnieniową obu stawów kolanowych zwłaszcza prawego, przebyte zapalenie prawej kaletki krętarzowej i prawego stawu krzyżowo-biodrowego oraz chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa odcinka lędźwiowo-krzyżowego. Zaopiniował, iż rozpoznane schorzenia nie powodują u odwołującej się niezdolności do samodzielnej egzystencji. Wskazał, iż w udostępnionej dokumentacji medycznej brak jest jakichkolwiek informacji o utrudnieniach w samoobsłudze czy

komunikacji po stronie odwołującej się. Są jedynie informacje na temat jej kłopotów w sprawnym poruszaniu się (chodzi przy pomocy chodzika) tj. lokomocji. Również lekarz leczący nie określa w jakim zakresie odwołująca się wymagałaby ewentualnej pomocy innych osób. Wymaga kontroli i leczenia specjalistycznego, jednakże jej stan zdrowia dotyczący układu ruchu jest stabilny i nie jest na tyle zły, aby wymagała długotrwałej pomocy i opieki innych osób w zaspakajaniu podstawowych potrzeb życiowych. Potwierdzeniem tego jest pismo odwołującej z dnia 02.03.2020r., w którym jest napisane m.in., że nie jest w stanie samodzielnie wykonać żadnych czynności życiowych takich jak: zejście z trzeciego piętra, na którym mieszka, sprzątanie gotowanie, chodzenie samodzielnie po domu itp. Nie ma w tym piśmie żadnej wzmianki, że odwołująca nie jest w stanie samodzielnie spożywać posiłków, korzystać z toalety, że nie potrafi sama umyć twarzy, zębów, uczesać włosy, ubrać się i rozebrać, wstać z krzesła lub położyć się do łóżka albo samodzielnie zmienić pozycję ułożenia. Same problemy w chodzeniu nie są wystarczającym czynnikiem do określenia niezdolności do samodzielnej egzystencji. Te problemy nie wydają się jednak tak duże, bo dowodem na to jest fakt, że w ostatnich latach dosyć często bywała osobiście na wizytach w Poradni Urazowo-Ortopedycznej (ostatnio w dniu 15.10.2019r.) co przeczy wpisowi z dnia 17.10.2019r. wykonanemu przez lekarza POZ w zaświadczeniu o stanie zdrowia, iż jest niezdolna do odbycia podróży na badanie przez lekarza orzecznika ZUS - chodzi ze znacznym utrudnieniem przy chodziku. Dlatego zdaniem biegłego lekarza sądowego z zakresu rehabilitacji medycznej odwołująca się z tytułu układu ruchu jest zdolna do samodzielnej egzystencji. Posiada ona orzeczenie o znacznym stopniu niepełnosprawności wydane dnia 04.12.2020r. już na stałe począwszy od 02.10.2018r. z symbolami przyczyny niepełnosprawności 05-R, 07-S i 11-1. Orzeczenie takie ma służyć wyrównaniu ograniczeń możliwości pełnienia ról społecznych i zawodowych wynikających z niepełnosprawności. Ponadto może korzystać z różnego rodzaju ulg

i uprawnień z tego wynikających. Orzeczoną znaczną niepełnosprawność służy kompensacji i nie jest tożsamy z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Podkreślił jednak, że warunkiem do orzeczenia czy odwołująca się jest rzeczywiście osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji powinno być przeprowadzenie dokładnego badania klinicznego jej narządu ruchu.

Biegły z zakresu chorób wewnętrznych i kardiologii – J. P. po przeanalizowaniu dokumentacji medycznej rozpoznał u odwołującej się: przewlekłą chorobę wieńcową, stan po rewaskularyzacji serca, przebyty zawał serca NSTEMI 20.07.2012r. oraz nadciśnienie tętnicze. Zaopiniował, iż rozpoznane schorzenia nie powodują u odwołującej się niezdolności do samodzielnej egzystencji. Wskazał, iż u 81-letniej odwołującej się cierpiącej na schorzenia kardiologiczne, na podstawie dokumentacji medycznej znajdującej się w aktach sprawy, rozpoznał przewlekłą chorobę niedokrwinną serca po przebytych zawałach serca i rewaskularyzacji chirurgicznej przed 8 laty oraz nadciśnienie tętnicze. Są to schorzenia istotnie wpływające na jej ogólną sprawność organizmu, wymagają przewlekłego leczenia, ale nie powodują naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym konieczność stałej lub długotrwałej pomocy innej osoby w zaspakajaniu podstawowych potrzeb życiowych. Odwołująca się jest bez danych na jawną niewydolność krążenia, nie ma aktualnie udokumentowanej istotnie upośledzonej rezerwy wieńcowej czy zaburzeń rytmu serca. Brak jest podstaw by uznać ją za niezdolną do samodzielnej egzystencji z przyczyn kardiologicznych.

Mając na uwadze te opinie, Sąd w celu ostatecznego rozstrzygnięcia, czy odwołująca się jest niezdolna do samodzielnej egzystencji dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu neurologii – dr n. med. R. Z., który na podstawie dokumentacji medycznej rozpoznał u odwołującej się: chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa i stawów obwodowych (zwłaszcza kolanowych i biodrowych), przewlekłe obciążenie narządu ruchu, otyłość olbrzymią, przewlekłą chorobę wieńcową, przebyty zawał mięśnia sercowego-2012r., stan po rewaskularyzacji serca -2012r., nadciśnienie tętnicze, cukrzycę insulinozależną, niedoczynność tarczycy, żylaki podudzi i hiperlipidemię mieszaną. Zaopiniował, iż rozpoznane schorzenia nie powodują u odwołującej się niezdolności do samodzielnej egzystencji. Wskazał, że przyczyną dolegliwości ze strony narządu ruchu w postaci odczuwanego bólu w zakresie stawów kolanowych, biodrowych, krzyżowo-biodrowych i w dolnym odcinku kręgosłupa jest przeciążenie stawów związane z otyłością olbrzymią odwołującej się. Układ kostno-stawowy był przewlekłe narażony na przeciążenia, co doprowadziło do zniekształceń w obrębie stawów i wynikających stąd ograniczeń ruchomości i bólu. Wszystko to wpłynęło na sprawność motoryczną

odwołującej się, podczas chodzenia korzysta z balkonika celem odciążenia stawów. Leczący ortopeda w oparciu o ocenę stanu przedmiotowego i badania radiologiczne rozpoznawał u niej zwyrodnienia w zakresie stawów kolanowych, biodrowych, krzyżowo-biodrowych. W załączonej dokumentacji medycznej nie ma natomiast wzmianki, aby zmianom zwyrodnieniowym towarzyszyło uszkodzenie obwodowego układu nerwowego. Nie opisywano zaników mięśniowych nie ma informacji o powikłaniach neurologicznych w przebiegu cukrzycy. Wskazał również, że odwołująca się posiada orzeczenie o znacznym stopniu niepełnosprawności począwszy od dnia 02.10.2018r. na stałe, symbole przyczyn niepełnosprawności to 05-R (upośledzenie narządu ruchu), 07-S (schorzenia kardiologiczne) i 11-1 (inne schorzenia endokrynologiczne, metaboliczne). Biorąc jednak pod uwagę stan kliniczny odwołującej się, zwłaszcza ocenę stanu funkcjonalnego przedstawioną przez lekarza POZ z dnia 15.10.2020r. biegły nie stwierdził, aby istniały wystarczające dane do zakwalifikowania odwołującej się jako osobę niezdolną do samodzielnej egzystencji z racji schorzeń będących w gestii neurologa. Odwołująca się wymaga troski i pomocy w codziennym funkcjonowaniu, ale nie jest całkowicie zależna od otoczenia w zakresie czynności samoobsługowych, poruszaniu się i komunikowaniu.

Jak natomiast wypowiedział się Sąd Najwyższy choćby w wyroku z dnia 14.03.2007r. III UK 130/06, w sprawie o świadczenie rentowe to ustalenia biegłych lekarzy sądowych dostarczają sądowi wiedzy specjalistycznej, koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenia rentowe, w tym rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia związanych z nimi dolegliwości. Nie można przyznać świadczeń rentowych wbrew opinii biegłych lekarzy sądowych. Odnosi się to oczywiście i do świadczeń uzupełniających, gdyż są swoistymi świadczeniami rentowymi.

Podobnie wypowiedział się również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12.01.2010r. I UK 204/09 i z 24.02.2010r. II UK 191/09. Sąd bowiem musi zawsze kierować się ustaleniami biegłych lekarzy sądowych, którzy posiadają w tym względzie specjalistyczną wiedzę.

Sąd tymczasem podzielił ostatnie trzy opinie biegłych sądowych tj. M. K., J. P. i R. Z., gdyż zostały sporządzone przez lekarzy o specjalnościach w leczeniu chorób, na które cierpi odwołująca się, są one zbieżne i jednoznaczne w swojej wymowie. Nie można więc było podzielić konkluzji pierwszego zespołu biegłych lekarzy sądowych.

Biegli wydający opinie, które Sąd uwzględnił przy merytorycznym rozstrzygnięciu w sprawie, uwzględnili aktualny stan zdrowia odwołującej się i przekonywująco wywiedli, choć wydając opinie jedynie w oparciu o dokumentację medyczną, iż stopień naruszenia sprawności organizmu odwołującej się nie uzasadnia uznania jej za niezdolną do samodzielnej egzystencji. Opinie zostały sporządzone rzetelnie, ze znajomością rozpatrywanych kwestii. Schorzenia, na które cierpi odwołująca się nie powodują u niej niezdolności do samodzielnej egzystencji i konkluzje te wynikają wprost z dokumentacji medycznej, która została zgromadzona w sprawie. Należy wskazać, iż opinie zostały sporządzone w oparciu o dokumentację medyczną, gdyż sytuacja pandemiczna w kraju powoduje szczególne utrudnienia, niemniej analizy przeprowadzone przez biegłych, jak i Sąd, nie pozostawiają wątpliwości, co do stanu zdrowia odwołującej się i braku niezdolności do wykonywania czynności życia codziennego bez pomocy innych osób.

Odnosnie niezdolności do samodzielnej egzystencji trzeba wskazać na niebudzące wątpliwości w tym względzie stanowisko Sądu Apelacyjnego w B. wyrażone wyrokiem z dnia 02.10.2013r. III AUa 390/13, zgodnie z którym „w sprawie o dodatek pielęgnacyjny nie jest decydująca sama ilość schorzeń, lecz skutek, jakie one wywołują w świetle oceny niezdolności do samodzielnej egzystencji. Sam termin "niezdolność do samodzielnej egzystencji" zdefiniowany został w art. 13 ust. 5 ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2009r. Nr 153,poz. 1227 ze zm.), jako spowodowanie naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych. Termin ten ma szeroki zakres przedmiotowy. Obejmuje bowiem opiekę, oznaczającą pielęgnację, czyli zapewnienie ubezpieczonemu możliwości poruszania się, odżywiania,

zaspokajania potrzeb fizjologicznych, utrzymywania higieny osobistej itp. oraz pomoc w załatwianiu elementarnych spraw życia codziennego, takich jak robienie zakupów, uiszczanie opłat, składanie wizyt u lekarza. Wszystkie zaś powyższe elementy łącznie wyczerpują treść terminu "niezdolność do samodzielnej egzystencji".

O takim zaś stanie rzeczy odnośnie odwołującej się mówić nie można.

W żadnej bowiem obecnej medycznej dokumentacji lekarskiej odwołującej się taki stan rzeczy, na co zwrócili uwagę biegli lekarze sądowi, nie wynika. Nie ma mianowicie w tej dokumentacji takich adnotacji, aby stwierdzić, że jednocześnie, łącznie wobec odwołującej się należałoby jej zapewnić możliwość poruszania się, odżywiania, zaspokajania potrzeb fizjologicznych, utrzymywania higieny osobistej itp. oraz pomoc w załatwianiu elementarnych spraw życia codziennego, takich jak robienie zakupów, uiszczanie opłat, składanie wizyt u lekarza. Nie było zatem potrzeby dopuszczania dowodu z kolejnych opinii biegłych. Sama zresztą odwołująca się nie wskazała w swoich pismach, że nie może w ogóle poruszać się, odżywiać, zaspokajać potrzeb fizjologicznych czy utrzymywać higieny osobistej. Koncentrowała się w na tym, że te czynności sprawiają jej jedynie duże trudności. To jednak, jak wyżej wskazano, nie wystarczy do przyjęcia, że jest niezdolna do samodzielnej egzystencji. Ostatnim dopiero pismem z dnia 9.04.2021r. wskazała, że zupełnie jest uzależniona od innych osób w przygotowywaniu posiłków i ich podaniu, praniu, prasowaniu, wydalaniu moczu i kału oraz ubieraniu się. Jeżeli więc obecnie pogorszył się jej stan zdrowia (a tak z pewnością szybko może być, z uwagi na znacznie zaawansowany wiek odwołującej się i przebyte w grudniu 2020r. zakażenie koronawirusem COVID-19), może złożyć kolejny wniosek o świadczenie uzupełniające. Stan zdrowia natomiast na dzień wydania zaskarżonej decyzji z dnia 19.03.2020r. nie uzasadniał uznania ją za niezdolną do samodzielnej egzystencji. Trzeba za biegłym sądowym lekarzem dr. n. med. R. Z. powtórzyć, że zaświadczenie lekarskie z dnia 15.10.2020r. w żadnej mierze nie wskazuje na niezdolność odwołującej do samodzielnej egzystencji. Znajduje się ono w aktach orzekania o niepełnosprawności i zostało wystawione przez lekarza H. J. bezpośrednio sprawującego opiekę medyczną nad odwołującą się. Nie wynika zaś z niego, aby odwołująca się była niezdolna do wszystkich rzeczy, jakie powyżej wskazano, zwłaszcza do spożywania posiłków. Lekarz natomiast bezpośrednio sprawujący opiekę medyczną ma bezpośredni kontakt z pacjentem i najlepiej orientuje się w jego stanie zdrowia

Mając więc powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ §1 kpc orzekł, jak w sentencji.

Stosownie do treści art. 148¹ §1 kpc rozpoznano sprawę na posiedzeniu niejawnym, bowiem treść tego artykułu pozwana na to sądowi, jeżeli uzna, że ze względu na całokształt zgłoszonych twierdzeń i wniosków można to uczynić.

PW/mt/mmw